

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Dere er kommet til ...

M. Roos

Dere er kommet til Jesus, mellommannen for en ny pakt, og til det rensende blod. Hebr 12, 22 og 24

Apostelen skrev disse ord da han ville fremstille hvilke fortrinn de troende i den nye pakt hadde, fremfor den gamle pakts troende. Han sier således til hebreerne, som var nytestamentlige kristne: «Dere er ikke kommet til et fjell som en kan føle på, til flammende ild og skyer, mørke og storm, osv., men dere er kommet til Sions berg og til Jesus, mellommannen for en ny pakt, og til det rensende blod som taler bedre enn Abels blod.»

Det å komme vil her si å trede inn i et forhold, hvori sjelen får del i de nevnte ting, i kraft av hvilket den betrakter dem, gir seg av med dem, får inntrykk av dem og får et sinn som preges av dette.

Det fjell som var omspent av ild, var Sinai berg. Her ble loven overrakt av engler ved en mellommanns hånd under de forferdeligste tegn. Denne lov sammen med de løfter som var knyttet til den, var den gamle pakt, eller Det Gamle Testamente.

Da Moses var kommet ned fra Sinai berg, fortalte han israels folk alle Herrens ord og alle de lover som var innbefattet i denne pakt – ja, han ordnet en lovbok og leste den opp for folkets ører, og da israelittene sa: Alt det Herren har sagt vil vi gjøre, og lyde Ham, da tok Moses offerblodet og stenket folket med det og sa: Se, dette er den pakts blod som Herren gjør med dere angående alle disse ord.

Altså er ikke den første pakt blitt innstiftet uten blod, for å antyde at folket ved siden av budene og løftene behøvde en forsoning. Moses var den gang mellommann idet han på den ene side hadde å gjøre med Gud og Hans engler, og på den annen side med folket.

Jesus er den rette mellommann mellom Gud og menneskene, eller den nye pakts Mellommann som på grunn av Hans død har form av et testamente. Han er blitt menneskenes

stedfortreder overfor Gud. Han er som apostelen sier i Hebr. 5, for menneskenes skyld blitt satt til tjenesten for Gud og har båret frem et offer for menneskenes synder, som har en evig gyldighet.

Han er også menneskenes forbeder hos Faderen. Men Han har også kunngjort menneskene Guds vilje med hensyn til dem og gjør dem ved Åndens helliggjørelse lydige mot denne guddommelige vilje, samt bestenker dem med sitt blod, for at de i kraft av det nye testamente kan

bli Guds arvinger og Hans medarvinger. Han har sagt på denne måte – handlet som mellommann mellom Gud og menneskene, samtidig sørget for den guddommelige ære og for menneskenes frelse og ved det gjort den nye pakt gyldig.

Alt dette kan vi troende bli stille for. Alt dette skal vi tilegne oss og derfor trøstlig nærme oss til Gud ved Kristus. Abels blod ropte om hevn – men Kristi blod som vi er blitt bestenket med, taler om noe bedre, nemlig om *nåde!*

Ved Jesu føtter

Av Laurits Larsen

Hun hadde en søster som hette Maria. Hun satte seg ved Jesu føtter og lyttet til Hans ord. Luk. 10,39

Mon du ligner Maria, kjære leser? Hun elsket Jesus. Ja, det gjorde også Marta, men på litt annen måte.

Marta hadde det så travelt utad, at hun kom til å forsømme hvileplassen ved Jesu føtter.

Men Maria var meget virksom innad, mer stille og innadvendt, mer dyp og inderlig i sitt forhold til Herren.

Denne forskjell blant Jesu disipler er der ennå. Noen ligner Marta. De har det så travelt. De har mye strev og uro hver dag. Så mye foreningsarbeid utad, som legger sterkt beslag

på alle ens krefter og tid.

Og alt går i slik uro og feberhast i våre dager. Så rives man med.

Men hvordan går det da med det indre liv hos alle disse Martakristne?

Det lider. Det får ikke tilstrekkelig næring og pleie «ved Jesu føtter,» ved Ordet og bønnen, ved nattverdbordet.

Mye uro, men lite fred

Den første kjærlighets brann slokkes lett under slik travelt. Det blir ikke tid nok til alvorlig selv-

prøvelse, til fordypelse i Guds ord.

Så lar man seg nøye med en svak og trossfattig kristendom. Det er så vidt at livet er der.

Hos mang en dør det visst nok også ut etter hvert. Det visner hen. Tomme talemåter blir tilbake, men Åndens kraft og liv er borte.

Martakristendommen står i fare. Derfor advarer Jesus, og sier: «Marta, Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting. Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne.»

Hva hadde da Maria valgt? «Hun satte seg ved Jesu føtter og lyttet til Hans ord.»

I Marias sjel var det en dyp frelses-trang, en levende hunger etter Ordets brød, etter Jesu nåde og fred.

Jesus, Jesus var hennes del, den utvalgte gode del.

Maria kunne nok si med Asaf: «Når jeg bare har deg, begjærer jeg ikke noe på jorden.» (Slm. 73,25).

I Jesus hadde hun sin hjertes katt. Full av lengsel satt hun ved Hans føtter – ikke for å tjene Ham, men først og fremst for å *la* seg tjene av Ham, drikke Hans nåde og Hans kjærlighet.

**Hans tale var liflig i hjerte og øre,
Hun ville så gjerne Hans vilje få høre;
Hun smakte den søthet, i frelseren lå,
Han ene for henne var allting å få.**

**Sådan lenges jeg med smerte,
Søte Jesus, etter deg;
La deg finne i mitt hjerte,
overgi deg dog til meg.**

**Og ville enn mange til verden
seg vende,
Så vil jeg dog etter deg løpe og
renne,
Du haver det evige salighets
ord,
I deg hele himmeriks herlighet
bor.**

Å, min bror og søster, har du

denne inderlige trang?

Å, at Guds Ånd må vekke den i oss.

Du er kanskje en arbeider. Tidlig om morgenen skal du ut til arbeide. Det er travelt hele dagen. Og når kvelden kommer er du så trett.

Når har du da en stille stund ved Jesu føtter? Og når holder du din husandakt om dagen?

Du må *ta* deg tid til det. Ett er nødvendig! Sjelens frelse er viktigere enn alt annet.

Eller er du en mor. Dag og natt er du full av bekymring og uro. Du har strev med barna og husstellet. Du skal sy og lappe, vaske og stryke.

Det er noe som må gjøres. Ikke noe å si på det.

Men, kjære mor! Når sitter du «ved Jesu føtter?» Når har du dine

stille stunder?

Du forsømmer vel ikke sjelesakens anliggender? Midt i alt ditt strev må du søke din Gud, tale med Ham, tale med Jesus både for deg og dine.

Stakkars den mor som ikke kjenner Mariastillheten ved Jesu føtter.

Hjertet er da bundet til verden, til denne jords forgjengelige skatter.

Det blir jo «tatt fra deg» en vakker dag. Så står du fattig igjen!

Å, søk Jesus! Bli urolig for din sjels frelse? Den uro får du ikke noen bebreidelse for – iallfall ikke av Jesus. Satan liker den ikke, men Jesus synes om en slik bekymring for sjelens frelse.

Ved Jesu føtter. Ja, Gud skje lov, at vi kan sitte ved Jesu føtter den dag i dag. Du har din Bibel. Du har kirke eller bedehus å ty til. Der hører du Guds ord. Der taler Jesus ennå til deg.

Hører du Ham ofte? River du deg løs for å få en Mariastillhet – en Mariastund ved Jesu føtter?

Der får du tukt og trøst, lys og fred. Ved Jesu føtter -

ved korsets fot,

der henter du nåde over nåde og får kraft til helliggjørelsens kamp, kraft til livets dagsverk, kraft til å komme

vekk fra alle livets unødige bekymringer, og til å ha sinnet rettet på «det ene nødvendige.»

Ved Jesu føtter – ja, der er god hvileplass alltid, ved dag og natt, i glede og sorg.

Bror og søster, vår kjære frelser vil se oss der. «Jeg vil se dere igjen,» sa Han engang til sine disipler. For Han vil leve sammen med sine venner.

Han vil se deg igjen. Hører du? Han vil se deg ved sine føtter, se deg ved korsets fot, se deg ved nattverdbordet, meget oftere enn hittil.

Med smerte savner Han flere, kanskje mange som satt ved Hans føtter. De kom sjeldnere og sjeldnere i den siste tid – og så ble de borte?

Borte for alltid? Ja, det vet jeg ikke. Gud gi at de måtte føle savnet av sin frelser, så de igjen måtte søke plass ved Hans føtter.

**Det er så godt å få være his
Jesus,
Ei noen forfriskning mot denne
kan veie,
Å have sin Jesus, Ham evig å
eie;
Slett intet meg gleder og demper
min ve
Foruten min Jesus i troen å se.**

Hel allerede nå!

Av C.H. Von Bogatzky

22 Men dere er kommet til Sions berg, til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til englenes myriader, 23 til høytidsskaren og menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene, til en dommer som er alles Gud, og til de fullendte rettfærdiges ånder, 24 til Jesus, mellommannen for en ny pakt, og til det rensende blod som taler bedre enn Abels blod. Hebr. 12,22-24

Lemmene i den stridende og den triumferende menighet utgjør ett og samme legeme, hvis hode er Kristus.

Så er også de som tilhører den stridende forsamlingen på jorden salige, når de forblir i Kristus, og like trygt forvart som de fullkommede ånder i himmelen.

Herre, i troen på Kristus er jeg allerede så nær deg som jeg skal være det i himmelen, der jeg blir langt mer helliget og lik deg enn her.

Allerede her og nå er jeg rettfærdig og salig, behagelig og elsket av deg. Det svake og det sterke barnet er like kjærte for deg. Du ser meg nå ikke slik jeg er, men slik jeg engang skal bli når jeg blir helt fullkommen.

Men gi meg nå å rense bort all fortrøstning til det jordiske fra mitt hjerte, slik at jeg i troen alt bedre kan fatte og bli alt mer viss på denne skatt i himmelen, som tilhører meg allerede her på jorden. Amen.

Vår nådestol

Av Harald Arnesen

Les: Rom. 3, 21 – 26

«**H**am stilte Gud til skue i Hans blod som en nådestol ved troen» (Rom 3, 25).

Nådestolen kaltes hos jødene lokket på paktens ark, som sto i det aller helligste i vitnesbyrdets telt; - den var deres innerste helligdom. Nede i den lå lovens to tavler, og

på den store forsoningsdag stenket ypperstepresten blod på dette lokk til en soning for sine og folkets synder.

Slik ville Gud holde bevisstheten om, at uten blods utgytelse skjer ikke forlatelse, levende hos sitt folk. Dog kunne ikke blodet av kalver eller bukker sone for et folks synder eller

rense fra en ond samvittighet - men det fikk alt sin kraft alene fra Kristus og Hans forsoningsblod. Han er den sanne nådestol, som forklares nær-mere i brevet til hebreerne (kap. 9).

Ham har Gud fremstilt som sådan for alle mennesker, som Herren selv sier: «Likesom Moses opphøyet slangen i ørkene, slik skal Menneskesønnen bli opphøy, for at hver den som tror på Ham, skal ha evig liv» (Joh. 3,14-15).

I tidens fylde, utsendte nemlig Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at Han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår (Gal. 4,4-5), og Han ga sitt liv til en løsepenge for våre synder - ja som et sonoffer for all verdens synd. Men hvordan? Jo, Han som er Guds enbårne Sønn

er blitt vår bror, Han som er den rene og fullkomne er blitt et ledd på den falne menneskeslekt, lik oss i alle ting, dog uten synd. - Han som er lovens Herre, er blitt dens tjener og tok på seg vår slekts skyld og forpliktelser, Han fullførte all rettferdighet, ja lot våres alles misgjerninger møte seg og ble lydiggjort inntil døden, ja korsets død.

Slik vant Han som *representant* Guds velbehag i og over menneskeslekten igjen, opprettet en fullkommen rettferdighet, på samme tid menneskelig og guddommelig. Men med denne rettferdighet og dette sitt forsoningsblod er Han gått inn i den himmelske helligdom som vår trofaste yppersteprest, gjør der sin fortjeneste gjeldende til beste for oss, ber for oss - for *Han er oppreist til vår rettferdiggjørelse!* (Rom. 4,25).

Det aldri var noen som Jesus på jord

Det aldri var noen som Jesus på jord,
så medynksfull, kjærlig og mild!
Det finnes ei noen som Jesus så stor,
især for de får som fór vill.

----- ----- -----
Han ofret sitt liv og betalte med blod
det skyldbrev som tynget meg ned,
mot djevelen kjempet og seirende stod.
For meg skapte Frelseren fred
da korsdøden villig han led.

Den troendes rettferdighet

Av C.O. Rosenius

Om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen, og dere ser meg ikke lenger. Joh. 16,10

«**M**erk! Min rettferdighet skal ikke synes eller føles hos meg, men skal helt og holdent bestå i, at Kristus gikk til Faderen og det skal være min rettferdighet. Her er hele bildet av en kristens liv for Gud. Hans rettferdighet består ikke i det som Ånden virker i ham, men bare det som Kristus i sin egen person har gjort og utrettet for oss. Men selv har en kristen intet av dette hos seg.

Han skal heller ikke se og føle det, men han skal som oftest hos seg ha og føle det motsatte, slik som synd, skrøpeligheit og anfektelse. Føler vi enn noen ganger Åndens virkninger hos oss, som kjærlighet, fred, glede, m.m. Så er dette dog ikke selve rettferdigheten som gjelder for Gud. For denne består ikke i noe som finnes hos oss, men bare i Kristi gang til Faderen.»

Veien til fred!

Av J. Riddervold

Kristus har tatt bort det som vil skille oss fra Gud – har seiret for oss over synden, død og dom. Og derfor er kristendommen gledens religion, for den forkynner, at alt det vi trenger, gis oss av Gud i Kristus. I Kristi rike er alt nåde og gave. Og Gud være evig takket, at Grunnen for vår fred ikke ligger i vårt bange og ustadige hjerte, men i Jesu frelse.

Denne Guds fred er livets lys. Jager du etter lykke? Å, du ser da snart, at lykken umulig kan være livets lys – den kan aldri stille deg tilfreds, og den er kortvarig. Bare samvittighetens fred og trøst er

livets lys. Og dette lys er ikke bare som et flyktig solstreif nå og da over vårt liv. Nei, Guds fred strømmer inn i vårt hjerte – sier profeten – «som en flod,» som rinner dyp og stille. Fred og glede i Gud blir den dype understrøm i din sjel, holder deg fast i ydmyk takk hos Gud i livets gleder og holder deg oppe under livets sorger og trykk.

Men hvor er da veien til denne fred med Gud? Veien viser de ord: «Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting deres bønneemner komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk.»

For vi er lemmer på Hans legeme (Ef. 5, 30) Av Chr. Møller

Hvilken kostelig lærdom ligger det ikke i det, at en troende er et Kristi lem! Hvilken inderlig deltakelse Kristus da må føle for alt det som angår Hans lemmer! Ja ikke alene deltakelse – det ord er ikke betegnende nok - for tenk på at alt det som gjøres dem, det gjøres jo egentlig Ham; - alt det de lider, det lider Han.

Derfor sa Han jo også til Saulus: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?» (Ap.gj. 9,4), selv om fornuften jo ikke kunne se annet enn at han bare forfulgte de fattige kristne.

Slik skal Han jo også si på den store dag om alle, selv de minste kjærlighetsgjerninger på jorden, ja bare om et beger kaldt vann: «Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg. Dere ga meg mat, dere ga meg å drikke osv.» (Mt.25).

Det heter idelig *meg, meg*. Like- som om noen for eksempel støter eller sårer et av dine lemmer, hånd eller fot, så sier du jo straks: Du støter eller sårer *meg* på min hånd eller finger osv.

Eller om du har hatt skade på noe lem og noen leger det for deg, da

sier du ikke: Han gjorde min hånd en velgjerning, men: Han gjorde *meg* en velgjerning, da han leget min hånd. Nettopp slik er det med Kristus og Hans lemmer; - lider de, så lider Han; ja, Gud har jo i denne henseende nevnt det aller mest ømfintlige lem på vårt legeme idet Han sier: «Den som rører ved dere, rører ved min øyesten» (Sak. 2,12).

I en henseende har Kristus for lengst utstått enhver lidelse, nemlig som straff for våre synder; - den lidelse var uttømt til siste dråpe, da Han sa sitt store «Fullbrakt!» Men i en annen henseende lider Han ennå i dette legeme som vi taler om, så lenge det finnes på jorden.

Paulus taler merkelige ord om dette i Kol. 1,24, hvor han sier: «Nå gleder jeg meg over mine lidelser for dere. Det som ennå mangler i Kristus-lidelser, det utfyller jeg på mitt eget kjød, for Hans legeme, som er menigheten.»

Her er det nå klart, at apostelen kaller sine lidelser Kristi trengsler samt at han gleder seg over det. Å, at vi kunne få det samme hjertesyn på saken, så skulle vel også vi mang en gang «glede» oss i stedet for å klynke og klage!

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

– det skal verken være dag eller natt, men mot kveldstid, da skal det bli lys. Sak. 14,7

Hvor opplivende er vel ikke tanken på den kommende herlighet!

Hvor ville vi ikke heve oss opp over våre synder og sorger og lidelser, dersom tanken på det evige liv sto riktig levende for oss!

Dersom troen til enhver tid kunne stige høyt opp over alt, hva som enn fengsler sjelen til jorden og de jordiske ting, dersom den kunne stå på Pisga berg og skue ut over og hinsides den tåke og dunkelhet som formørker dette skyggeland, og la sitt øye hvile på det bedre land.

Men akk! til tross for våre ønsker nekter troens vinger ofte å heve oss opp - en syndig frykt trykker oss ned - synden gjør det dunkelt og mørkt for oss - Guds åsyn synes å se vred ned på oss - Guds veier misforstås - den kristne fornekte sitt navn og sin høye bestemmelse. «Men mot kveldstid, da skal det bli lys.»

Slik som solen nå ofte går gjennom mørke og tykke skyer, men går ned i et leie av skinnende gull, slik vil, når dette livs sol daler, mang en lysstråle gjennomskinnel erindringens formørkede sky, og mange hemmelighetsfulle førelser gjennom dette livs ørken vil da kalle frem det utrop: «Alt er vel!»

Hvor ofte erkjennes og følers ikke da den Herre Jesu nærværelse og oppholdende nåde, og bekymringer og bange anelser må vike for Hans blide røst: «Vær frimodige! Det er meg, frykt ikke.» (Mrk. 6,50).

En triumferende dødsseng! Det er intet meningsløst ord. Det lyser med en hellig glans, og frydefulle ord som vitner om en nærmest himmelsk glede, lyder fra leppene.

Min sjel! måtte du få en slik kveldstid!

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på!

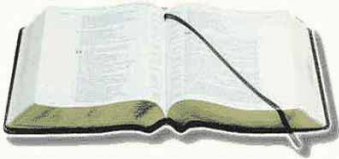
J.R. MacDuff

Prekener på nett:

www.ekris.net/nlb/nlb.htm

og www.dybde.org

Bibellesning

Hindre dem ikke!

Av A. Wenaas

Les: Mrk. 10, 13 – 16

La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til.

Vi vil i henhold til dette betrakte:

1. At Guds rike hører de små barn til. 2. Hvordan vi lar de små barn komme til Jesus.

Herre, trofaste frelser! – velsign nå ditt ord på våre hjerter også i denne stund, og gi oss ørter å høre med og hjerte til å forstå, slik at din herlighet kan bli åpenbart iblant oss og din nåde lyse for oss og for våre små til et evig liv! Amen.

1. Guds rike hører de små barn til.

Dette Jesu ord i dag kunne synes oss, kjære tilhørere, som en fremmed tale, når vi stiller det sammen med, hva Guds ord for øvrig lærer oss om de små barn som om ethvert menneske, som fødes til verden. Sier ikke Jesus selv at, *uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike* (Joh. 3,3); - for, *det som er født av kjødet, er kjød* (Joh. 3,6), og har som sådant ingen arvelodd i Guds rike og Paulus vitner, at vi alle er *av naturen vredens barn* (Ef. 2,3), at

vi alle fattes Guds ære, at det er ingen rettferdig, ingen som gjør godt, enn ikke én, *alle* er veket av, *alle sammen* er blitt udugelige. Både jøder og grekere, *alle* er under synd. Og den samme apostel vitner i det samme brev til romerne, at *døden er trengt gjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle* (Rom. 5,12).

Her er altså ingen forskjell på ung eller gammel, på voksne eller barn, alle er allerede fra fødselen av syndere for Gud og derfor skyldige til å dø. Det er ingen uskyldighetsalder her på jorden, likeså lite som det lenger er noen uskyldighetsstand!

I den forstand mener altså ikke Jesus, kjære tilhørere, at Guds rike hører de små barn til, at de skulle være uskyldige, at de skulle være uten synd., og at de som sådanne skulle være selvskevne til himlenes rike. Med synden følger skylden, som er døden, og allerede David bekjenner seg å være *født i misgjerning, og å være unnfanget i synd*. Det er arven som enhver mor gir sitt barn, *arvesynd, arveskyld*.

Men hvordan mener da Jesus det, når Han sier til oss i dag, at «Guds rike hører de små barn til?»

Vi skal for det første merke oss, kjære tilhørere, at Jesus her taler om de *små* barn, *spedbarna*, som mødrene bar på sine *armer* frem til Jesus, - der- nest at Han vel sier, at Guds rike hører de små barn til, men aldeles ikke, at de som sådanne er kommet inn i Guds rike, er himmelrikets borgere og Guds barn. For da ville jo det at de kom til Jesus være overflødig, Hans velsig- nede håndspåleggelse bare være en tom seremoni. Men Jesu handlinger er jo aldri tomme seremonier eller tegn, men i sannhet alltid virkekraftige handlinger, som Han meddeler sin frelsende nåde gjennom.

Og når den Herre Jesus legger sine velsignede hender på de små barn, og det er meget maktpålig- gende for Ham, at de små barn føres hen til Ham, synderes frelser og venn, kan vi nok forstå, at Han er døren til himlenes rike også for dem, - er veien, uten hvilken ingen når frem til Faderen.

Akk nei, når den Herre Jesus sier, at Guds rike hører våre små barn til, så mener Han ikke bare det, at de likesom vi andre trenger til Guds rike og likesom vi andre er gjeløst ved Jesu blod og har adgang til å komme

inn i det, men simpelthen det, at de små barn, til tross for at også de likesom vi andre er arme, fortapte syndere, likevel etter sitt åndelige vesen ikke har evne til å stå imot Den Hellige Ånds nåde, at deres barnehjerter er som det bløte voks, som Gud ved sin Ånd atter kan prege sitt rene bilde, det som gikk tapt ved synden, og derfor sier også den Herre Jesus i samme forbindelse til oss voksne, at «den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal slett ikke komme inn i det! (Mrk. 10,15; Luk. 18,17), og uten at vi om- vender oss og blir som barn, kommer vi ingenlunde dit inn.

Det er denne naturlige motstand mot Gud og Hans frelsesråd, som gjør den sanne omvendelses og bot- ferdighets vei så tung og besværlig for oss voksne, som i barnehjertet ennå ligger som en uutviklet ukrutt- spire, som ikke formår å hindre Den Hellige Ånds sæd fra å senke seg ned i det spede barnehjerte med sin rensende og livskapende kraft.

Det er denne «kjødets sans,» som gjennom livet i synden og verden vekkes og økes med en forferdelig makt, som hos det lille barn ennå slumrer i den manglende selvbevisst- hets dunkle svøp og ikke egger barnehjertet til motstand mot den levende Guds kraftige og dog så milde nådens virkninger. Så forunderlig

er jo Guds nåde, så rik på barmhjertighet Guds trofaste Faderhjerter, at det ikke er *vår* verdighet, *vår* renhet, *vårt* hat til synden, *våre* botstårer eller *vårt* ydmykt bøyde sinn, som kommer i betraktning, når Guds Ånd nedlater seg så dypt som til å ta bolig i en arm synders hjerte, for Jesu fortjeneste, Jesu verdighet har utrettet alt dette, men *alene*, at Guds Ånd kan få komme inn med sin nåde, slik at hjertet blir rett fattig og uttømt for alt sitt eget, at det alt gjennomtrengende tollersukk lever og virker i hjertet, som skriker til Gud likesom hjorten etter vannstrømmer, - tørster etter Gud, etter den levende Gud, men også bier på Herren, overlatt i Hans vilje og ventende på Hans hjelp. Det er denne Åndens fattigdom, dette den sanne bots vesen, som er den *eneste* forutsetning fra menneskets side for dets delaktiggjørelse i livet, og det er denne dyrebare gave, som koster det i synden eldede menneskehjerte så mang en kamp og smerte å komme til og forbli i besittelse av, - det som er barnets naturlige eie.

Og i den forstand sier den Herre Jesus i dag, at Guds rike med all dets nåde og all dets gave hører de små barn til. Ja, Gud være lovet for sin usigelige gave! Så behøver da heller ikke våre små barn, skjønt født i misgjerning og unnfanget i synd, å forkomme under Guds vrede.

Herren har fredstanker også over dem, ja, Herrens barmhjertighets åsyn er *særlig* vendt mot dem.

Vi sier igjen; - Gud være lovet og priset for sin usigelige gave! Ikke *oss*, Herre, men *deg, deg* alene tilkommer all æren! Ikke *vår* kraft, ikke *vår* kunnskap og ikke *vår* innsikt utretter det, at vi kommer til Jesus og med Ham til himlenes rike, men du gjør det alene, med oss som med våre barn.

Del 2

2. Hvordan vi lar de små barn komme til Jesus og ved det til Guds rike.

Vår tekst i dag, kjære tilhørere, er et ord fra Herren særlig til foreldre og alle dem som er satt i foreldres sted, alle lærere og predikanter i Guds menighet, med inntrengende formaning: ikke å forhindre de små barn fra å komme til Jesus, som er himlenes rikes Herre, men føre dem tidlig og flittig frem til Ham.

Men hvordan fører vi våre barn hen til Jesus, og hvordan kommer de inn i Guds rike, som allerede etter deres naturlige tilstand hører *dem* til?

Guds rike, lærer apostelen Paulus oss, er ikke mat og drikke, men «rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd.» Det er et *åndelig* rike, med de åndelige goder og gaver som Jesus selv har ervervet ved sin lydighet inntil døden, og som Han selv gir alle dem som kommer til

Ham. Det er et rike av himmelen, med Jesus kommet på jorden, et rike med syndenes forlatelse, med den rettferdighet som en synder består for Gud med, med den fred som en rensset samvittighet gir, og med det liv som Den Hellige Ånd alene kan skape i et menneskehjerte.

Men så forunderlig er Guds nedstigende kjærlighet til oss mennesker, at Han har isin visdom og nåde faderlig dratt omsorg for, at dette rike, skjønt et åndelig rike med åndelige goder og gaver, likevel kommer til oss *synlig* på jorden, så vi ikke behøver å lete forgjeves etter det eller ta feil av dets vesen og art. Det kommer til oss i de nådens midler som Herren selv har anordnet, i det ord som Han selv og Hans apostler har talt, og i de sakramenter som Han selv har innstiftet, den hellige dåp og den høyverdige natt-verd.

Og når den Herre Jesus selv har lært oss, at uten at en blir *født (på ny) av vann og Ånd*, kan han ikke komme inn i Guds rike (Joh. 3,5), og i avskjedsstunden selv har befalt sine disipler å «gjøre *alle folk* til disipler ved å *døpe* dem og lære dem,» kan vi nok skjønne, at det ikke bare er med Jesu tillatelse, men etter Hans uttrykkelige befaling, at vi ved *dåpen* fører de spede barn hen til Jesus Kristus; - og vi har så

meget mindre noen betenkelighet ved det, som den Herre Jesus i dagens tekst lar oss vite, at Guds rike hører de spede barn til, og derfor skal de også føres til den frelser som ikke alene sitter ved Faderens høyre hånd i himmelen, men også lever og virker på jorden gjennom Ord og sakrament, i sin

menighet, og særlig for de små barn i den hellige dåp, som i egentlig forstand er *barnas* nådemiddel. Så sant vi nemlig, kjære tilhørere, holder fast ved vår dyrebare lutherske kirkes tro og lære etter Guds ord, at Guds rike kun kommer til oss gjennom nådens midler, er vi også samvittighetsfullt overbeviste om, at det eneste nådemiddel, som våre små barn kan komme til Jesus ved og ved Ham få del i Guds rike, ikke er noe annet enn den hellige dåp. For ved dåpen virker Guds Ånd som ved ikke noe annet nådemiddel uten noen som helst menneskets egen medvirkning så vel forberedelsen som innlemmelsen i himlenes rike. Der forutsettes ikke selvprøvelsens nødvendighet, som ved den hellige nattverd, og heller ikke selvbevissthetens forståelse som ved Ordet, men alene sinnets mottagelighet for den gjenfødende og frelsende nåde.

Og så sant denne etter Jesu eget ord i dag er våre barns naturlige eie,

blir det enhver fars og mors plikt å føre sitt barn tidlig til den Herre Jesus Kristus ved dåpen, så det kan innlemmes i Hans nådes samfunn, helliggjøres i livets goder og ved Ham bli arving til det evige liv.

Enhver likegyldighet og utsettelse i denne henseende er en grov synd mot Herrens egen befaling og en forsømmelighet overfor barnet, som rører en dyp mangel på sann kjærlighet til sitt barn.

Og vi må, kjære tilhørere, beklage og dypt bedrøves over slike villfarende ånder, som også i våre dager villedet av sin kjødelige fornuft, forneker barnedåpens nåde og både slev holder sine barn borte

fra gjenfødelsens og fornyelsens bad og bidrar sitt til, at andre gjør det samme.

Og så meget mer er dette å beklage, som det alltid stadfestes, at forakt for barnedåpen alltid står i nøye forbindelse med ringeakt for Herrens synlige nådemidler og en dyp miskjennelse av Åndens virkemåte og Guds rikes vesen i det hele, det kan bli til ubotelig sjeleskade, selv om det er forbundet vekkelse og en viss iver for Guds rikes anliggender ved det. Den falske åndelighet, som med et vakkert skinn skuffer både seg selv og andre, er likeså farlig og fordervelig som det åpenbare kjødelighets vesen.

Fred være med dere! Av Brynjulf Nestaas

Mens de talte om dette, stod han selv midt iblant dem og sa til dem: Fred være med dere! Luk 24,36

Man hører så ofte folk klage over liten fred, enda de har – det påstår de – jaget etter den i lengre tid.

Hva er grunnen til det? Uten tvil den at deres hjerter er for urolige. De ligner et brusende hav, og da er det forgyeves at Jesus, så gjerne Han enn ville, lyser sin fred inn over hjertet.

Hold du deg bare stille og la ikke de mange tanker viske bort Jesu ord

– for det gjelder mer enn både menneskers, djevlers og din egen dom over deg. Vil du ha Jesu fred fordi du vet at den er den eneste som kan tilfredsstille deg, og du i barnlig tro og tillit ber Ham om den, villig til å ofre dine synder – ja, hele ditt menneskeliv for Ham, da vær kun frimodig og glad, den skal komme. Han står allerede over deg som Han fordem sto over disiplene, og når du ikke ser Ham, kjenner

Ham, da kommer det kun av det at du ikke gir deg tid til å se på Ham.

Hvordan ser man da Jesus? Hvor skal jeg finne Ham? Du finner Ham i Hans ord, du ser Ham i Hans løfter som din mektige frelser rik på

nåde og miskunnhet og rundhåndet til å forlate.

Hvor godt det gjør, når man trett og mismodig kan legge seg opp til Jesus og høre Hans fredshilsen.

Hel allerede *nå*!

Av C.H. Von Bogatzky

22 Men dere er kommet til Sions berg, til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til englenes myriader, 23 til høytidsskaren og menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene, til en dommer som er alles Gud, og til de fullendte rettfærdiges ånder, 24 til Jesus, mellommannen for en ny pakt, og til det rensende blod som taler bedre enn Abels blod. Hebr. 12,22-24

Lemmene i den stridende og den triumferende menighet utgjør ett og samme legeme, hvis hode er Kristus.

Så er også de som tilhører den stridende forsamlingen på jorden salige, når de forblir i Kristus, og like trygt forvart som de fullkommede ånder i himmelen.

Herre, i troen på Kristus er jeg allerede så nær deg som jeg skal være det i himmelen, der jeg blir langt mer helliget og lik deg enn her

. Allerede her og nå er jeg rettfærdig og salig, behagelig og elsket av deg. Det svake og det sterke barnet er like kjærte for deg. Du ser meg nå ikke slik jeg er, men slik jeg engang skal bli når jeg blir helt fullkommen.

Men gi meg nå å rense bort all fortrøstning til det jordiske fra mitt hjerte, slik at jeg i troen alt bedre kan fatte og bli alt mer viss på denne skatt i himmelen, som tilhører meg allerede her på jorden. Amen.

**«Den Han vant Han aldri glemmer,
Jesus holder fast.»**

Min helliggjørelses grunn Av Terje Treidene

Da jeg dro ut var alt det mine menn hadde på seg hellig. Vel er dette en ferd som ikke er hellig, men i dag blir den hellig ved det de har på seg. 1. Sam. 21, 5

Dette vitnesbyrd av David har vært meg til hjelp mange ganger. Dette ord som Guds ord her taler om er intet mindre enn grunnlaget for all helliggjørelse. Du kan føle deg så skitten og uverdigg som du bare vil. Og når du ser tilbake på livet så ser du bare en uendelig rekke med nederlag. Så hvor er min helliggjørelse hen spør du.

Din helliggjørelse ligger i de klær du går kledd i. Det er ikke dine

gjerninger som gjør deg til en helliggjort kristen, men det er de klær som du fikk av din frelsermann kjær.

Da kan du som David si: Den ferd jeg har vandret gjennom verden er slettes ikke hellig, det mangler det mye på. Men i dag, (den dag du står for Kristi domstol) kan du likevel få lov til å si : hele min ferd gjennom denne verden er idag gjort hellig på grunn av de klær du har kledd meg i, min Herre og Frelser.

Jesus mottar syndere!

Av Johan Jensen

Les: Luk. 15, 1-10

Her ser vi Jesus rett inn i Hans frelserhjerte, om Guds Ånd ellers får lov til å åpne vårt øye. Og får vi se Ham slik, da skulle vi vel ikke kunne hvile, før også vi hviler ved dette hjerte, visse på at nå skal Hans sterke arm også bære oss hjem.

Skjer dette, da kommer vi til det store avgjørende vendepunkt i vårt liv: Vi får se og tro at Jesus mottar syndere. Spilt eller iallfall forfeilet

akter vi da hver dag vi levde utenfor denne erkjennelse, om den enn ellers var nokså rik på timelig lykke og jordisk fremgang.

Men tør jeg da – en syndner som jeg er, så dypt fallen, med et så gjenstridigg hjerte – virkelig strekke min hånd ut og klynge meg til denne frelser? Vil Han ikke si: Gå fra meg, du forbannede? Vil Han ikke i det minste si: Du kan søke meg når du

har avlagt prøve på, at din anger er oppriktig.

Nei, slik vil Jesus ikke tale. Han er kommet nettopp for å frelse det fortapte. I alle Hans ord finnes ikke ett hårdt eller avvisende for en synder som gjerne vil komme til Ham. Av alle Hans gjerninger er det ikke én som ikke roper: «- den som kommer til meg, vil jeg slett ikke (ingenlunde) støte ut.»

At du nå er villig til å forsake synden og ikke kan hjelpe deg selv, men lengter etter å frelses av Ham, det er nok til å åpne adgang til alt hva Han kan gi. – Han kom for å hjelpe oss av med våre synder. Skal vi vente til vi får mer oppriktig anger og helligere tanker, da kan vi like så godt gi det opp. Med oss blir alt bare verre og verre.

Nei, den tro som Jesus gir bringer mennesket, med all hans syndebyrde hen til Ham, for at han der skal få legge alt ned for korsets fot. Alene slik blir vi også virkelig fri fra all byrde, og kan løpe med tålmodighet i den kamp som er foresatt oss.

Jesus søker synderne. Han går etter dem, tålmodig, utrettelig, møysommelig, og søker som en

hyrde det bortkomne får – følger dem på alle de villsomme veier, kaller og lokker på dem for å få den hjem igjen.

Se, dersom det er så vel at du nå virkelig hjertelig lengter etter å mottas av Jesus og bli Hans for alvor, hvem har vel virket det uten den gode hyrde som ikke kunne glemme sitt bortkomne får, men går etter det like til avgrunnens rand.

Det var Hans stemme vi hørte i våre ensomme timer, når

noe hvisket i vår sjel: Har du fred?

Det var Hans søkende kjærighet som var oss nær, når vi ikke lenger kunne vise fra oss det alvorlige spørsmål: Kan du dø salig? Det var Hans stille frelsermakt som kalte på oss, når Han rørte opp i vårt indre, og hjertet ble bange for den levende Gud. Skulle Han vel kunne slippe noen som er begynt å bli stille for Hans kall? Nei og atter nei, kunne og hyrden glemme sitt får, - ja, kunne en mor glemme sitt diende barn, Han kan dog ikke glemme deg eller forlate deg, så sant du nå også vil la Hans nåde holde deg fast.

Troens anker

Av Einar Kristoffersen

11. For dette bud som jeg gir deg i dag, er ikke for høyt for deg, og det er ikke langt borte. 12. Det er ikke oppe i himmelen, så du må si: Hvem vil fare opp til himmelen for oss og hente det ned og la oss høre det, så vi kan gjøre etter det? 13. Det er heller ikke på den andre siden av havet, så du må si: Hvem vil fare over havet for oss og hente det til oss og la oss høre det, så vi kan gjøre etter det? 14. Men ordet er deg ganske nær, i din munn og i ditt hjerte, så du kan gjøre etter det. 15. Se, jeg har i dag lagt fram for deg livet og det gode, og døden og det onde. 16. Jeg byder deg i dag å elske Herren din Gud, og vandre på Hans veier og ta vare på Hans bud og Hans lover og Hans forskrifter, så du kan leve og bli tallrik, og Herren din Gud kan velsigne deg i det land du kommer inn i og skal ta i eie.

5 Mos. 30, 11 - 16

Her får vi åpenbart noe om loven, som vi vanligvis ikke hører forkynt - iallfall ikke forkynt så likefrem som dette - nemlig at loven er noe som ikke ligger for høyt for mennesket, «men ordet er deg ganske nær, i din munn og i ditt hjerte, *så du kan gjøre etter det!*» (v.14), sies det her. - Og det er *Guds* ord vi hører.

Hva er det da vi kan gjøre som mennesker? - Hva er det Moses har holdt frem for dem på Guds vegne? Jo, det står like foran vår tekst begynner: «- så sant du hører på Herrens, din Guds røst, så du tar vare på Hans bud og Hans lover, og det som er skrevet i denne lovens bok, og så sant du omvender deg til Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel.» (v.10).

«Det som er skrevet i denne lovens bok!» Altså *alt* som står skrevet i lovens bok! - Og derfor tales det også alltid i denne sammenheng om helt og fullt, slik som vi også hører det her: «Så sant du omvender deg til Herren din Gud av *hele* ditt hjerte og av *hele* din sjel!» Altså, ikke bare så langt *du* formår, men av *hele*!

Og om du da ikke har omvendt deg av hele ditt hjerte og hele din sjel - ja, så er du loven noe skyldig, og altså ifølge Skriftens vitnesbyrd under Guds dom og forbannelse.

Så kan enhver prøve seg selv, og finne ut hvor en står! Det burde ikke være vanskelig, når du nå vet dette.

Slik som vi ofte hører loven fremlagt i vår «evangeliske» tradisjon, så

lyder det gjerne - det blir iallfall den vanlige forståelsen av det - at bare vi gjør så godt vi kan, så forlanger ikke Gud noe mer. - Da gir Han nåde for resten.

Men hvor leser du om *nåde* i loven?
- Hvor hører du om *overbærenhet* der?

La oss høre det en gang til, det vi leste: «- *så sant* du hører på Herrens, din Guds røst, så du tar vare på Hans bud og Hans lover, og det som er skrevet i denne lovens bok, og *så sant* du omvender deg til Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel!»

Så sant, heter det. Altså, *forutsatt!* Det er med andre ord betinget av at du *gjør* det! - Og som vi også leste, av *hele* hjertet og av *hele* din sjel!

Du kan heller ikke unnskyldte deg med, at du bare er et menneske, og at dette er overmenneskelig, noe som rekker høyt over himmelen, noe guddommelig noe - nei, leste vi i teksten vår: «- for dette bud som jeg gir deg i dag, er *ikke for høyt for deg*, og det er *ikke langt borte*. Det er *ikke oppe i himmelen*, så du må si: Hvem vil fare opp til himmelen for oss og hente det ned og la oss høre det, så vi kan gjøre etter det? Det er heller *ikke på den andre siden av havet*, så du må si: Hvem vil fare over havet for oss og hente det til oss og la oss høre det, så vi kan gjøre etter det? Men ordet

er deg ganske nær, i din munn og i ditt hjerte, *så du kan gjøre etter det.*» (v.11-14).

Spørsmålet må jo da bli - og det er et meget alvorlig spørsmål, da det jo er «livet og det gode, og døden og det onde,» som her er lagt frem for deg: Hvorfor gjør du det da ikke!

«Jeg byder deg i dag å elske Herren din Gud!» (v.16a). Når du

går inn for å leve etter Guds vilje, og gjøre det som er rett for Ham - dersom du da er blant dem som i det hele tatt bryr sine tanker med det - er det da fordi du elsker Herren din Gud av hele ditt hjerte og hele din sjel? - Er det ikke heller fordi du ønsker å stå i et bedre lys? - Eller fordi du er oppdratt slik, at du føler på hva som er sømmelig og ikke? - Og du ønsker jo ikke å gjøre noe som er usømmelig!

Ser du, det dreier seg alt rundt din egen person, og ikke omkring Ham som du skulle elske!

Jeg kjenner en dame, hun er ingen bekjennende kristen - far hennes var sjømann, og heller ingen kristen, men hadde hatt en mor som var det - selv om han ikke var noen bekjennende kristen, så hadde han visse ting med seg fra hjemmet, slik som at man ikke hang ut klesvask på en søndag for eksempel. - Nå var denne dama i femtiårene, og sier: Det jeg der fikk inn, det er først nå

de siste årene, at det har sluppet meg!

I alle disse år, hvor hun ikke hang ut klesvask på en søndag - hva var årsaken? - Var det fordi hun elsket Herren sin Gud?

Dette går igjen i så mye i vårt liv - det har grunn i oppdragelse - denne følelse av å være bedre eller verre mennesker, alt etter hvordan vi ter oss i visse ting.

Du kjenner vel til det!

Men nå taler ikke Guds ord til oss om slikt, men sier: - *alt* eller *ingen-ting*!

- 99,9% er det samme som *ingen-ting* etter Guds lov!

- Altså, ikke bare selve gjerningen, men gjerningen *fordi* du elsker Herren, av hele ditt hjerte og hele din sjel! Og så går vi da og regner på såkalte små eller store synder, om vi holder mål i dette eller hint.

Det er vel og bra det, når det gjelder livet vårt her, og vi burde alle være flinkere i så måte, enn hva vi faktisk er - men hva er disse fillene å komme trekkende med frem for Herren, den tre ganger hellige Gud! Der må det være hellig og fullkomment. - Og så sier altså Ordet oss her, at dette ligger ikke for høyt for mennesket! Hvordan kan det ha seg?

Du skal merke deg, at dette ikke ligger for høyt for *mennesket* - men da må mennesket være menneske fullt ut! - Da må mennesket være slik det skal være! - Og det er vel her loven åpenbarer noe, ikke sant?

Når du sitter og hører, ut ifra Guds ord, det du har hørt her og nå, så tenker du vel: Dette er for høyt for meg! - Jeg får ikke til å være så hel og fullkommen. Alt ved meg er like-som så stykkevis og delt.

Hvorfor? - Når Guds ord sier, at dette ikke er noe umulig for mennesket?

Det må vel være noe galt med deg da?

Sett at man legger frem en bestemt gjenstand og sier: Ethvert normalt utviklet voksent menneske, skal være i stand til å løfte den gjenstanden. Men så klarer ikke du det! - Altså må det mangle deg noe! Og dette er hva loven åpenbarer, der hvor den virkelig får oss i tale - det mangler oss noe!

Jeg vet ikke hvor langt du er kommet i den erkjennelse, men der hvor loven får lov å tale med oss fortsatt, der åpenbarer den til slutt hele sannheten - nemlig at vi mangler *alt*. Loven er *åndelig*, men vi er *kjødelige*! (Rom. 7,14). - Altså, *vi* er ikke åndelige, som vi skulle ha vært, men *kjødelige*!

Vi som i skapelsen var ovenfra, hadde livet innblåst av Gud i vår sjel - ja, vår sjel var Guds åndepust - vi er nå nedenfra! Derfor gjør vi ikke loven! - Derfor gjør vi, også når vi skal gjøre det gode, bare det som til syvende og sist tjener oss selv.

Jesus kom hit ned, Han hadde ikke del i syndefallet. Han var altså slik som et menneske skal være. Og Han gjorde følgelig, *av hjertet*, det som loven byder.

Altså ikke bare fordi Han var Guds Sønn, men fordi Han var et ekte menneske, slik som det engang kom fra Guds hånd - uten *synd*!

Og det er nettopp hva loven avslører, når det gjelder meg - og alle som den får i tale - jeg er en synder! - Jeg kan ikke gjøre det som Gud vil.

Tenk om jeg hadde kunnet gjøre 99,9%, og likevel måtte gå fortapt - hva skal så jeg si, som ikke makter å gjøre, 0,01%! - Ja, sannheten om oss er den som Paulus avslører i Rom.7,18: «For jeg vet at i meg, det er i mitt kjød, bor *intet godt*. For viljen har jeg, men å gjøre det gode, makter jeg ikke.»

Intet godt! - Da blir jo konklusjonen selvsagt den, at jeg heller ikke kan gjøre *noe godt!* - For hvordan skal det som ikke innehar noe godt, kunne gjøre noe godt! Jeg kommer til samme slutning som Paulus: Jeg makter det ikke! Jeg

makter det rett og slett ikke! Jeg får ikke til å være slik. For her er nemlig først og fremst tale om å *være*, ikke å gjøre.

Den som skal gjøre det loven krever, han må være ett med loven. Det var Jesus! Det var de to første før de falt, men det er ikke du og jeg. Og kom altså ikke og si: Det krever da heller ikke Gud! - For det er nettopp, hva Han krever! Ingen kan stå for Gud, uten å være slik!

Når jødene hørte dette budskapet - virkelig hørte det - så trengte det seg frem et spørsmål med makt: Hvordan skal vi bli frelst, brødre!

Så lenge dette budskap ikke har blitt levende for ditt hjerte, så spør du: Hva skal *jeg gjøre* for å bli frelst? - Eller: Hva kan Gud mon gjøre *ut av meg*?

Men når dette budskapet virkelig har nådd inn til deg, så spør du: Hvordan kan jeg da bli frelst?

Fredrik Wisløff sier i den fine sangen han har i Sangboken: «Jeg var *fortapt* og *så ingen vei!*» Så ingen vei! «*Da* så jeg *blodet!*» *Da!* - Ikke før.

Før det, hadde dette med blodet - Jesu blod - bare vært en del av læren. - Riktignok en nødvendig del, å ja da - men det er jo så mye annet også!

Er det virkelig det, når det gjelder vår frelse? Er det noe mer enn Jesu blod som kreves?

Du skal være klar over, at når det

tales om Jesu blod, så tales det om hele Jesu person og gjerning, idet Han var en stedfortredende person og utførte en stedfortredende gjerning. Det vil si, at Han var det jeg skulle være, og Han gjorde det jeg skulle ha gjort!

Og da spør jeg igjen: Kreves det noe mer enn Jesu blod? Nei! Men det kreves også! Og det må vi legge oss på sinne!

Du har hørt om blodunderet i Egypt - de skulle slakte et lam og smøre blod på dørstolpene og det øverste dørtre, for at morderengelen skulle gå dem forbi i dommen over Egypt - da hører du Herrens budskap: «Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi!» (2 Mos. 12,13). - Men det som gjerne ikke kommer frem da, det er hva jødene skulle gjøre med dette lam - hør bare, hva de skulle gjøre med dette slaktede lam: «Så skal de ta av blodet og stryke på begge dørstolpene og på den øverste dørbjelken på de hus hvor de eter det. De skal *ete* kjøttet samme natt. Dere skal ikke levne noe av det til om morgenen. Er det noe igjen om morgenen, skal dere brenne det opp i ilden.» (2 Mos. 12,7-10).

Hva er nå dette for noe? Det er jo nettopp det budskap Jesus forkynte til jødene, og som de tok så anstøt av - selv mange av Hans disipler - da Han sier: «Dersom dere ikke *eter* .

Menneskesønnens kjød og *drikker* Hans blod, har dere ikke liv i dere!» (Joh. 6,53)

Her er altså ikke tale om å *vite om* Hans blod - det gjør djevelen også - men å *ete* og *drikke*, fordi «Meg til frelse jeg intet vet Uten deg Guds Lam, Ene i din rettferdighet Skjules all min skam.» *Ene i din* rettferdighet!

Mer alvorlig, enn brudd på loven, sier Guds ord, er det av et menneske å regne med noe eget i tillegg til Jesu gjerning, eller Jesu blod! (Hebr. 2,2-3).

Paulus bruker en del av den teksten vi har lest sammen her i dag, nemlig: «- ordet er deg ganske nær, i din munn og i ditt hjerte!» (v.14).

«Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte,» sier han - men da taler han ikke som her, om et lovens ord, vi skal gjøre, men: «Det er *troens ord*, det som vi forkynner.» (Rom. 10,8).

Paulus var den nye pakts forkynner, han forkynte ordet *om korset*, ordet *om blodet*, ordet *om Jesus!*

Hvilken grunnvoll lever du altså ditt kristenliv på? - Det er det avgjørende for om det i det hele tatt er tale om noe *kristenliv*. - Er det på den grunnvoll Gud har lagt eller er det på den grunnvoll du selv forsøker å legge?

Du vet, hvis du fremdeles arbeider på å legge grunnvoll, så vil jo det si, at du ikke har noen grunnvoll ennå! - Hva om døden da kom i denne stund! - I natt kan hende! - Og du ikke har en ferdig grunnvoll å møte Ham på! Tenk hvilken anklage da, i all evighet, at Gud hadde lagt en ferdig grunnvoll, men du aktet ikke på den!

Jeg så en debatt på TV, hvor det deltok en del katolikker - de sa mye fint og bra, men de sa - som så mange andre også - ikke hva *Guds ord* sa - de henviste ikke til *Guds ord*, men de talte om *kirkens tro*!

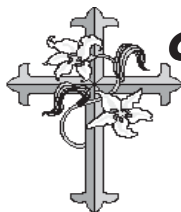
Men *kirkens tro*, og hva *kirken* mener og sier, det har bare betydning i den grad det stemmer overens med Guds ord! - Og det er det ikke alltid det gjør, som vi vet.

Kirken har ingen myndighet og autoritet, ut ifra seg selv!

Poenget er: Ikke gjør deg tanker, og ikke overta andres tanker, i en så viktig sak, som hvor du skal tilbringe evigheten, men gå til Guds ord! - Han har lovt å svare deg, gi deg råd og veilede deg, men da må du gå dit, hvor Han er å finne, nemlig i sitt Ord!

**Mitt liv det er i Jesu blod
Tross alle dødens piler,
Går hele verden meg imot,
I det jeg trygt meg hviler.
Det lindrer alle sjelesår,
forfrisker motet når jeg går,
Beklemt med tunge tanker.
Når mange tankers virvelvind
Forvirre vil mitt bange sinn,
Hans blod er troens anker.**

***Nåden og sannheten kom ved
Jesus Kristus! Joh. 1,17***

B

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Som en far! Av Marius Giverholt

Som en far forbarmer seg over sine barn, forbarmer Herren seg over dem som frykter Ham. Slm. 103, 13.

Hva kan sammenlignes med en fars langmodighet? Hvem kan støte bort sitt barn, selv om det skulle påføre farshjertet bare sorg og tårer? Gud skulle glemme sine? Nei, enn mer vil Han forbarme seg over sine barn. Selv om de ofte er gjenstridige og ulydige, faller i synd og skrøpelighet, står bestandig med ny skam for Hans åsyn, Han vil likevel ikke forkaste dem. Som en sann far vil Han forlate alt. Hans glede er å trøste og tale kjærlig, slik at hjertet ikke må gå bort, men henge fast ved nåden.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes gratis til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladetaan@gmail.com

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**nr.: 9722 22 6588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org